

Arrest

nr. 114 624 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VANDERHEIDEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) M.(...) K.(...), bent een tweeëndertigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Shahr-e-Kohna dat deel uit maakt van Ghazni-stad, dat op zijn beurt de hoofdstad is van de provincie Ghazni. U bent gehuwd met N.(...) Z.(...) (O.V. X) met wie u drie kinderen heeft. Uw beroep was kleermaker.

Uw vrouw werd in haar jeugd beloofd aan haar achterneef genaamd S.(...). S.(...) is de zoon van haar vaders neef. Toen uw vrouw de leeftijd begon te krijgen om te huwen, kwam de moeder van S.(...) dikwijls langs om vaart te steken achter het huwelijk. Uw schoonvader zocht telkens een excuus zoals de lage leeftijd van zijn dochter om het huwelijk uit te stellen. S.(...) was namelijk lid geworden van de taliban en was een heel losbandig iemand. Uw schoonvader vond hem geen geschikte partij meer voor

zijn dochter en vertelde S.(...) persoonlijk dat het huwelijk niet meer zou doorgaan. Uw schoonvader deelde hem mee dat hij kennis had van zijn bezigheden en dat hij niet zou toelaten dat zijn dochter met hem zou trouwen. S.(...) ging niet akkoord maar verdween een tijdje later uit de regio. Ook van S.(...) zijn ouders heeft uw schoonvader geen reactie gekregen na de weigering. Uw schoonvader dacht dat S.(...) de boodschap had begrepen en dat de kous af zou zijn.

Een jaar na de weigering deed uw tante een huwelijksvoorstel aan uw vrouw. Uw familie was niet op de hoogte van het feit dat uw vrouw beloofd was geweest aan haar achterneef. Ze hebben u hier ook niet van op de hoogte gebracht. Drie jaar na het huwelijk kwam S.(...) terug opdagen. Hij vroeg aan uw schoonvader waarom hij zijn dochter aan iemand anders had gegeven ondanks zijn belofte. U woonde op dat moment bij uw schoonfamilie en kwam 's avonds bij uw thuiskomst in een bedrukte sfeer terecht. Uw schoonvader bracht u op de hoogte van de hele situatie. U wou geen problemen en vroeg uw schoonvader om met enkele ouderen te overleggen met S.(...). S.(...) was echter een losbandig iemand en trok zich niets aan van wat de ouderen hem voorstelden. Uw schoonvader vroeg u om thuis te blijven om zo aanvallen op u gericht onderweg naar het werk te vermijden. Een week later kwam S.(...) langs. Hij wou met u spreken maar uw schoonbroer, N.(...), hield hem tegen. S.(...) bedreigde u en uw vrouw met de dood. Nog een week later kreeg N.(...) telefoon van S.(...). Hij vroeg N.(...) om hem buiten het huis te spreken. Uw schoonmoeder vroeg N.(...) niet te gaan. N.(...) vertelde jullie niet waar hij met S.(...) had afgesproken. Nadat hij het huis uitging om S.(...) te spreken is hij verdwenen. Uw schoonvader is bij zijn neef, de vader van S.(...), langsggegaan maar ook die wist niet waar S.(...) uithing. U begon schrik te krijgen voor uzelf en besliste samen met uw schoonvader om te vluchten naar Company, een wijk gelegen in de stad Kaboel.

U kon er een kamer huren bij een vriend van uw schoonvader genaamd S.(...). Zeven maanden lang zijn u en uw vrouw niet buitengekomen uit schrik voor S.(...). Na zeven maanden had S.(...) jullie gevonden. Hij klopte aan op de poort van het compound. Uw vrouw keek door een gaatje van de poort en zag S.(...) staan met twee mannen. Uw vrouw verwittigde u meteen waarop u belde naar uw schoonvader. Uw schoonvader gaf u de raad niet open te doen en zei dat hij de volgende dag ging langskomen om een oplossing te zoeken. De volgende dag nam uw schoonvader u en uw gezin terug mee naar de provincie Ghazni in het dorpje Rawza. Daar overnachtte u bij uw smokkelaar die u de volgende dag het land uitloodste.

U ontvluchtte Afghanistan samen met uw gezin rond mei/juni 2010. In Griekenland werden u en uw vrouw gesplitst. Uw vrouw en uw dochter kwamen aan in België op 25 februari 2012 en vroegen asiel aan op 27 februari 2012. U kwam samen met uw zoon aan in België op 22 februari 2013 waar u op 25 februari 2013 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door S.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een huwelijkscertificaat en een document van de Afghaanse ambassade in Bulgarije voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat de ontwikkelingen in uw asielrelaas nadat u naar Company was gevlucht weinig geloofwaardig zijn. Eénmaal u naar Company was gevlucht, werden u en uw schoonvader zeven maanden lang met rust gelaten door S.(...). **Dit is weinig geloofwaardig omdat S.(...), sinds hij terug was komen opdagen, u en uw schoonfamilie geregeld lastigviel en zelfs met de dood bedreigde (CGVS p. 7).** In de drie weken dat hij terug was (CGVS p. 12), had hij uw schoonvader lastiggevalen over het feit dat hij zijn dochter aan iemand anders had gegeven (CGVS p. 7), heeft hij een verzoeningspoging van de ouderen geweigerd (CGVS p. 7), heeft hij geprobeerd uw woonplaats binnen te komen om met u te praten (CGVS p. 7) en heeft hij uw schoonbroer opgebeld en laten verdwijnen (CGVS p. 7). **Het is dan ook weinig aannemelijk dat zowel u als uw schoonvader zeven maanden lang niets horen van S.(...).** Hij lijkt er niet de man naar om na uw vlucht naar Company niets te ondernemen om u terug te vinden. Toch beweert u dat toen u naar Company was vertrokken uw schoonvader S.(...) niet meer heeft gezien (CGVS p. 18). En dat terwijl uw schoonvader de enige manier was om u terug te vinden. Ook na die zeven maanden, toen u Afghanistan had verlaten, weet u niet waar S.(...) uithing (CGVS p. 18). Nochtans had u ook na uw vertrek uit Afghanistan contact met uw schoonouders waarvan u zei dat het goed gaat met hen (CGVS*

p. 5). **Aangezien u niet weet waar S.(...) op dit moment uithangt en het met uw schoonouders relatief goed gaat, kan geconcludeerd worden dat S.(...) uw schoonouders niet meer heeft lastiggevallen na uw vlucht.** Het is een raadsel waarom S.(...), nadat hij u na zeven maanden had gevonden, u opnieuw zomaar laat vluchten. Als hij jullie na zeven maanden zoeken terugvindt en dan jullie spoor opnieuw kwijtraakt omdat jullie het land waren uitgevlucht, was er maar één adres om jullie spoor terug te vinden. Toch werd uw schoonvader na uw vertrek niet meer lastiggevallen. Alsof S.(...) zomaar zou opgeven om u en uw vrouw te vinden zonder te weten waar jullie zijn heen gegaan. **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat zowel u als uw schoonvader niet werden lastiggevallen na uw vlucht naar Company en dat uw schoonvader niet werd lastiggevallen na jullie vlucht naar Europa.**

Vervolgens is ook het verloop van de gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vlucht uit Afghanistan, namelijk het aankloppen van S.(...) op de poort van jullie schuiladres in Company, weinig aannemelijk. Nadat S.(...) jullie, in die drie weken dat jullie in dezelfde regio verbleven (CGVS p. 12), op verschillende manieren lastigvalt, duurt het zeven maanden alvorens hij jullie terugvindt in Company (CGVS p. 8 en 20). **Rekening houdende met S.(...) zijn losbandige gedrag (CGVS p. 6, 7 en 8) en het feit dat hij zover gaat als het doen verdwijnen van uw schoonbroer om wraak te nemen op u en uw vrouw (CGVS p. 7), is het weinig geloofwaardig dat hij gewoon weer weggaat als er niemand open doet (CGVS p. 17 en gehoor echtgenote p. 5).** Als hij aanklopt aan de poort van jullie schuiladres wil dat zeggen dat iemand jullie locatie heeft doorgegeven aan S.(...) of dat hij uw schoonvader was gevolgd op één van zijn bezoeken (CGVS p. 15). Hoe dan ook, het is duidelijk dat hij u had gevonden. Het zou dan ook zeer vreemd zijn dat hij twee van zijn mannen meeneemt, aanklopt en dan gewoon weer weggaat als er niemand opendoet (CGVS p. 8). **Is dit dezelfde man waarvan u eerder beweerde dat hij zich van niets of niemand iets aantrok en gewoon zijn zin deed (CGVS p. 8) en nu de plaats waar zijn twee doelwitten zich bevinden zomaar verlaat omdat er niemand opendoet?** Het hoeft weinig betoog dat deze door u geschetste gang van zaken weinig plausibel oogt en bijgevolg ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident.

Verder kan men heel wat tegenstrijdigheden vaststellen over deze gebeurtenis tussen uw verklaringen en tussen u en uw vrouw haar verklaringen onderling. Zo verklaarde u dat S.(...) thuis was toen S.(...) bij jullie aanklopte (CGVS p. 17). Als u gevraagd wordt waarom er dan niemand van zijn familie de poort heeft opengedaan toen er geklopt werd, verandert u plots uw verklaring en beweert u dat S.(...) naar de winkel was (CGVS p. 17). **Deze tegenstrijdigheid is reeds vreemd maar ook het feit dat S.(...) naar de winkel was, doet vragen rijzen.** Als dit werkelijk zo was dan vormde dit een extra bedreiging voor jullie. S.(...) had immers thuis kunnen komen terwijl S.(...) zich nog steeds in de omgeving van de poort bevond. Wat er zich dan zo afgespeeld hebben, is moeilijk te voorspellen maar het is duidelijk dat deze wending niet in uw voordeel zou zijn uitgedraaid. **Het is dan ook weinig aannemelijk dat toen u door uw vrouw werd verwittigd dat S.(...) voor de deur stond, u uw schoonvader opbelt (CGVS p. 8) in plaats van S.(...).** Vanuit Ghazni-stad had hij geen enkele invloed op de netelige situatie (S.(...) stond nog steeds voor de deur) waarin u zich bevond in Company. **Op dat moment was het logischer geweest had u S.(...) opgebeld om hem te verwittigen dat de man voor wie jullie zich schuilhielden in Company voor de deur stond en dat het beter was dat hij eventjes wegbleef of de andere ingang via zijn broers huis zou nemen (CGVS p. 15 en administratief dossier: tekening 1).** Ook deze vaststelling onderstreept de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Het is ook niet echt duidelijk hoe jullie wisten dat S.(...) de omgeving van de poort had verlaten. Als u gevraagd wordt hoelang S.(...) daar gestaan heeft, antwoordt u dat u het niet weet maar dat hij een paar keer klopte en dat het daarna rustig werd (CGVS p. 17). Als u daarna gevraagd wordt wanneer u zeker wist dat hij weg was, antwoordt u dat u zeker was toen er niet meer werd geklopt (CGVS p. 17). Als u wordt voorgehouden dat hij voor de poort kon zijn blijven staan zonder te kloppen, bevestigt u dat dit inderdaad een mogelijkheid was (CGVS p. 17). **Hieruit kan men afleiden dat u niet gecontroleerd heeft of S.(...) daadwerkelijk de zone van de poort had verlaten.** Bij uw vrouw valt echter een heel ander verhaal te horen. Uw vrouw beweert immers dat u bent gaan kijken om zeker te zijn dat S.(...) en zijn mannen weg waren (gehoor echtgenote p. 5). Uw vrouw beweerde ook dat S.(...) op het moment dat S.(...) aanklopte op zijn werk was en dat zijn kinderen thuis waren (echtgenote p. 5) terwijl u eerst had verklaard dat S.(...) thuis zat en daarna dat hij naar de winkel was gegaan (CGVS p. 17) en dat zijn kinderen het huis uit waren (CGVS p. 16 en 17). Na zeven maanden staat de man die jullie bedreigd had met de dood plots voor de deur. **Het is dan ook verwonderlijk dat jullie dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over zo'n intense situatie die jullie samen zouden hebben meegemaakt.**

Daarnaast zijn ook uw verklaringen in verband met het verbreken van de huwelijksbelofte van uw schoonvader ten opzichte van S.(...) en zijn terugkomst na vier jaar afwezigheid

weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat uw schoonvader, nadat hij S.(...) had duidelijk gemaakt dat het huwelijk niet zou doorgaan, dacht dat S.(...) het wel zou begrepen hebben (CGVS p. 6). Ook uw vrouw gaf gelijkaardige verklaringen hierover. Zij verklaarde dat uw schoonfamilie niet verwacht had dat S.(...) nog zou terugkeren en dat uw schoonfamilie het niet nodig achtte u in te lichten over deze verbroken huwelijksbelofte omdat het tot 'de verleden tijd' behoorde (CGVS p. 3). **Het is onbegrijpelijk dat uw vrouw en haar familie daadwerkelijk zouden gedacht hebben dat S.(...) hun familie met rust zou laten na de weigering van uw schoonvader.** De weigering van uw schoonvader was immers geen excuus om het huwelijk uit te stellen zoals de vorige keren (CGVS p. 10). Toen had uw schoonvader gezegd dat zijn dochter te jong was en dat het beter was om nog een tijdje te wachten (CGVS p. 10). Ditmaal had uw schoonvader S.(...) resoluut geweigerd. Uw schoonvader zei hem letterlijk dat hij hem niet ging laten huwen met zijn dochter omdat hij niet de juiste persoon was en hij van zijn bezigheden op de hoogte was (CGVS p. 6). **Bovendien blijkt uit de reactie van S.(...) duidelijk dat hij niet van plan was om het hierbij te laten.** U verklaarde dat S.(...) had gezegd tegen uw schoonvader dat dit om de familie-erf ging en dat ze elkaar later nog gingen spreken (CGVS p. 10). Hieruit kan men afleiden dat S.(...) het helemaal niet zou laten rusten. Ook uw vrouw bevestigt dit. Zij verklaarde dat S.(...) tegen uw schoonvader zei dat hij uw vrouw niet zou loslaten en dat zijn vrouw gelijk staat aan zijn eer (gehoor echtgenote p. 3). **Met deze statements van S.(...) in het achterhoofd is het dan ook weinig geloofwaardig dat uw schoonvader en uw vrouw er zo licht overgaan en zouden denken dat S.(...) het wel begrepen had.** U kan ook niet, zoals uw vrouw deed (gehoor echtgenoot p. 3), opperen dat ze niet verwacht hadden dat S.(...) zou terugkeren (gehoor echtgenote p. 3). Zeker niet als men weet dat hij verklaard had dat de weigering zijn eer had aangetast (gehoor echtgenote p. 3). Uw schoonfamilie had immers totaal geen idee waar hij uithing. U verklaarde dat uw schoonvader dacht dat hij misschien naar Pakistan was getrokken voor een training of misschien overleden was (CGVS p. 9). U verklaarde ook nog dat hij misschien opgepakt was en in de gevangenis zat (CGVS p. 9). Uw vrouw verklaarde dat de meeste mensen dachten dat hij in Pakistan zat (gehoor echtgenote p. 4) terwijl er sommige mensen dachten dat hij bij een zelfmoordaanslag was om het leven gekomen (gehoor echtgenote p. 3). Zelfs S.(...) zijn ouders hadden geen idee waar hij was (CGVS p. 9). Met andere woorden, u had geen enkel idee waar S.(...) zou kunnen uithangen. **Hieruit volgt nogmaals dat het weinig geloofwaardig is dat uw schoonfamilie er geen rekening meer mee hield dat S.(...) ooit zou terugkomen.**

Ook uw verklaringen over hoe de moeder van S.(...) reageerde op het verbreken van de huwelijksbelofte ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde dat na de weigering van uw schoonvader ten opzichte van S.(...) de moeder van S.(...) geen verhaal is komen halen bij uw schoonvader (CGVS p. 12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de moeder van S.(...) redelijk fanatiek was over het huwelijk. Dit kan men afleiden uit de verschillende contacten die de moeder van S.(...) met uw schoonvader had om het huwelijk te laten doorgaan (CGVS p. 6). **Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat na de resolute weigering van uw schoonvader aan het adres van S.(...) die moeder geen verhaal zou komen halen.** Uw verklaring hiervoor dat zijn ouders de weigering niet serieus hebben genomen omdat ze dachten dat het net zoals de vorige keren over een uitstel van het huwelijk ging, verliest zijn waarde net doordat het om een resolute weigering ging vanwege uw schoonvader. Hij zei hem letterlijk dat het huwelijk niet zou doorgaan (CGVS p. 10). **Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw hierover, in tegenspraak met uw verklaringen, verklaart dat de moeder van S.(...) na de weigering van uw schoonvader nog tweemaal is langsgekomen om het huwelijk te bepleiten (gehoor echtgenote p. 4).**

Ten slotte moet er nog worden ingegaan op uw reactie om het gevaar die de terugkomst van S.(...) inhield te neutraliseren. U verklaarde dat u na de mislukte verzoeningspoging met de ouderen thuisbleef van uw werk uit vrees dat u onderweg zou worden aangevallen (CGVS p. 7). Als u gevraagd wordt of u dan geen schrik had om thuis aangevallen te worden, antwoordt u dat u ervan uitging dat hij toch ietwat respect zou tonen voor uw schoonvader en niet zomaar zou binnenvallen en dat hij misschien niet zeker wist dat u was ingetrokken bij uw schoonfamilie (CGVS p. 12). U voegde er nog aan toe dat het bijna nooit gebeurt dat er overdag iemand een huis binnenvalt (CGVS p. 13). Nochtans benadrukte u tijdens het gehoor het losbandige aspect van S.(...) zijn karakter (CGVS p. 6, 7, 8 en 13). U verklaarde dat hij zich van niemand iets aantrok en deed waar hij zin in had (CGVS p. 8). Toen er een verzoeningspoging werd georganiseerd met enkele ouderen luisterde hij niet eens en zette hij ze zelfs op straat (CGVS p. 7). **Het lijkt dan ook vreemd dat u zich zou beroepen op S.(...) zijn gevoel voor respect om te verklaren waarom u dacht dat u overdag veilig zou zijn voor hem in het huis van uw schoonvader.** Ook uw bewering dat S.(...) niet zou geweten hebben dat u bij uw schoonfamilie was ingetrokken raakt kant noch wal. U verklaarde immers dat toen S.(...) door uw schoonbroer werd tegengehouden om het huis van uw schoonvader te betreden, S.(...) vroeg om met u te spreken (CGVS p. 7). Even later wijzigt u uw verklaring en beweert u dat S.(...) uw schoonbroer vroeg waar u was (CGVS p. 13). **Wat er ook van zij, het is vrij ongeloofwaardig dat**

S.(...) niet zou geweten hebben dat u bij uw schoonfamilie was ingetrokken. Zeker als men weet dat S.(...) na zijn terugkomst geregeld bij zijn vader verbleef (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt of men er kan van uitgaan dat S.(...) wist dat u in het huis van uw schoonfamilie verbleef doordat S.(...) bij zijn vader verbleef, antwoordt u bevestigend (CGVS p. 13). Ook dit excuus heeft niet veel waarde meer. **Het is dus weinig aannemelijk dat u niet meer naar het werk gaat uit vrees om aangevallen te worden maar dat u wel thuis blijft zitten alsof u daar wel veilig zou zijn.**

De vaststelling dat S.(...) uw schoonouders met rust laat na uw vlucht naar Company en daarna naar Europa en dat de manier waarop S.(...) reageert als hij jullie na zeven maanden terugvindt in Company weinig geloofwaardig is, samen met de vaststelling uw schoonfamilie ervan uitging dat S.(...) hen met rust zou laten na de weigering van uw schoonvader en dat u gewoon thuisblijft ondanks de dreiging die u boven het hoofd hing, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara, het huwelijkscertificaat en het document van de Afghaanse ambassade in Bulgarije bevestigen enkel uw identiteit en familiebanden de welke niet betwist worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit de stad Ghazni gelegen in de gelijknamige provincie, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds zeven maanden in de wijk Company, gelegen in de stad Kaboel, heeft verbleven (CGVS p. 8). U heeft er een contactpersoon, de vriend van uw schoonvader (CGVS p. 8), die u zou kunnen verder helpen. Bovendien kan u, gezien u over de vaardigheid om kleren te maken beschikt (CGVS p. 3), aan de slag bij een kleermaker.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010

stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Louter ten informatieve titel stelt verzoeker dat hij geen vertrouwen had in de tolk die bij zijn interview aanwezig was, aangezien hij de indruk had dat de tolk met hem spotte en hem uitlachte. Verzoeker is op de hoogte van het feit dat hij problemen met de tolk tijdens het interview kon aangeven, maar hij durfde dit op dat moment niet. In de bestreden beslissing worden geen tegenstrijdigheden of leugenachtige elementen opgesteld, minstens heeft verzoeker deze ter zitting rechtgezet. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op geen enkele manier het asielrelaas van verzoeker kunnen ontcrachten en vertrekt van foutieve assumpties. Het is om twee logische en evidente redenen duidelijk waarom S. slechts na zeven maanden kwam opdagen. Immers, verzoeker en zijn gezin hielden zich schuil in Kabul, waardoor het S. zeven maanden kostte om hen te vinden, te meer gelet op de afstand tussen Kabul en Ghazni, zijnde ongeveer 145 kilometer. Bovendien was het belangrijkste doel voor S. om verzoeker en zijn echtgenote te vinden. Indien hij de schoonvader van verzoeker zou bedreigen, zou dit enkel meer argwaan wekken. Wellicht verkoos S. om de schoonvader van verzoeker op slinkse wijze te volgen teneinde bij verzoeker en zijn echtgenote te geraken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt echter voorbarige conclusies en vraagt verzoeker zelfs niet naar de reden waarom S. slechts na zeven maanden opdook. Op het ogenblik dat S. aanklopt bij de schuilplaats was hij ook helemaal niet zeker dat hij verzoeker en zijn gezin daar zou vinden. Bovendien is het niet vanzelfsprekend voor S. om overdag in Kabul geweld te gebruiken, aangezien hij daar helemaal niet zo machtig is als in Ghazni. Het relaas van verzoeker is overigens geenszins tegenstrijdig met dat van zijn echtgenote. Zo verklaren zij beiden dat S. naar zijn werk was. Wanneer verzoeker stelt dat hij naar de winkel was, bedoelt hij het werk van S., aangezien deze een winkel had in de bazaar van Company. Verzoeker corrigeert zich overigens onmiddellijk nadat hij stelde dat S. thuis was. Het is overigens niet meer dan normaal dat verzoeker een vertrouwenspersoon, zijn schoonvader, belt, aangezien deze het beste op de hoogte is van de problemen. S. was niet op de hoogte van de specifieke problemen van verzoeker, maar wist enkel dat hij problemen met de taliban had. Verzoeker is bij de poort gaan luisteren of S. nog aanwezig was en toen hij niets meer hoorde voor een hele tijd meende hij dat hij was weggegaan. De echtgenote van verzoeker bevond zich op dat moment binnen in de compound en veronderstelde dat haar echtgenoot was 'gaan kijken'. Zij bedoelde hiermee niet letterlijk 'kijken'. Het is ook niet verbazingwekkend dat men, gelet op de lange afwezigheid van S.

gedurende meer dan vier jaar, niet meer verwacht dat hij zou terugkeren. Men dacht immers dat hij voor een training als taliban naar Pakistan was getrokken en door de grote tijdsspanne was het aannemelijk dat hij gestorven was of in gevangenschap zat. Bovendien gingen er geruchten in die zin rond. Het spreekt ook vanzelf dat verzoeker zich thuis veiliger voelde, in het gezelschap van zijn schoonbroer en schoonvader, dan alleen op de weg naar het werk. De schoonbroer van verzoeker, N., was ook een losbandiger type, zodoende dat verzoeker zich veilig voelde. Het is pas na de verdwijning van N. dat verzoeker en zijn echtgenote naar Kabul zijn gevlucht.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij met zijn gezin reeds gedurende zeven maanden in een schuilplaats in Kabul leefde, in isolement zonder contact met de buitenwereld. S. is slechts een kennis van de schoonvader van verzoeker, maar voor het overige heeft verzoeker geen contacten in Kabul. De beoordeling had dan ook ten aanzien van de stad Ghazni en het Ghazni district moeten gebeuren. Aangezien delen van Ghazni worden gekenmerkt door veralgemeend geweld heeft verzoeker wel degelijk nood aan internationale bescherming. Wat betreft de actuele situatie in Kabul stelt verzoeker dat het geen uitgebreid betoog hoeft dat de verslagen waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert dateren van een lange tijd terug en bijgevolg bezwaarlijk kunnen worden gehanteerd voor de beoordeling van een asielaanvraag in juni 2013. In de media werd recentelijk voldoende bericht over de onveilige situatie in Kabul. Verzoeker verwijst naar een aantal persberichten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag. Verzoeker legt immers verschillende incoherente, tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielaanvraag. Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker op verschillende punten tegenstrijdig met de verklaringen van zijn echtgenote. Zo stelt verzoeker dat S., de vriend van zijn vader bij wie hij en zijn vrouw verbleven in Company, thuis was en misschien aan het bidden was toen S. op de poort aanklopte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt hoe het komt dat er dan niemand van S. zijn familie heeft opengedaan, stelt verzoeker plots dat S. naar de winkel was en niet thuis was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit verklaart echter niet waarom de vrouw van S. de

poort niet opende toen er werd geklopt, in het bijzonder omdat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat het de kinderen konden zijn die thuishkwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17). De echtgenote van verzoekster verklaart daarentegen dat de kinderen van S. thuis waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 5), hetgeen het des te onaannemelijk maakt dat niemand de poort kwam openen toen er aan werd geklopt. Bovendien stelt verzoeker dat hij in de kamer is gebleven en zeker wist dat S. niet meer voor de deur stond toen er niet meer geklopt werd. Gevraagd of S. dan niet gewoon voor de poort had kunnen blijven staan zonder te kloppen, bevestigt verzoeker dat dit inderdaad kon (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). De echtgenote van verzoeker verklaart daarentegen dat verzoeker voor de zekerheid is gaan kijken of S. en zijn mannen weg waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet letterlijk gaan kijken is, maar dat zijn echtgenote bedoelde dat hij aan de poort is gaan luisteren of S. er nog stond, stelt de Raad vast dat dit overkomt als een gekunstelde *post factum* verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, te meer verzoeker zelf verklaarde dat hij in de kamer is gebleven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17), waardoor dit geenszins de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen, ongeacht of verzoeker is gaan kijken of gaan luisteren. Tevens is het geenszins logisch dat verzoeker enkel zijn schoonvader heeft opgebeld en niet S., indien hij naar zijn winkel was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17). Dit betekent immers dat S. kon thuishkomen, waardoor redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker S. zou bellen om hem te verwittigen en over de situatie in te lichten. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat S. niet op de hoogte was van de specifieke problemen van verzoeker, maar wel wist dat hij problemen met de taliban had, stelt de Raad vast dat dit de vaststelling enkel maar versterkt dat het geenszins logisch is dat verzoeker S. niet inlicht over zijn problemen op het moment dat hij ook bij S. thuis niet meer veilig is.

Overigens is het niet aannemelijk dat het zeven maanden duurde voordat S. verzoeker en zijn echtgenote terugvond in Company en gedurende deze zeven maanden de schoonfamilie van verzoeker met rust liet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). In de drie weken tussen zijn terugkomst en de vlucht van verzoeker en zijn echtgenote naar Company had S. verzoekers schoonvader immers meermaals lastiggevallen, een verzoenpoging door de dorpsouderen geweigerd, geprobeerd de woonplaats van verzoeker binnen te komen en de schoonbroer van verzoeker laten verdwijnen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat S. na de vlucht van verzoeker en zijn echtgenote niets zou ondernemen om achter hun schuilplaats te komen. Bovendien heeft verzoeker geen idee waar S. nu is en gaat het goed met zijn schoonouders die nog steeds in Ghazni verblijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat S. de schoonvader van verzoeker niet wilde bedreigen omdat dit meer argwaan zou wekken en daarom wellicht verkoos om hem op slinkse wijze te volgen, stelt de Raad vast, naast het feit dat dit slechts veronderstellingen zijn, dat dit geenszins strookt met het profiel dat verzoeker van S. ophangt. S. had immers de schoonbroer van verzoeker reeds doen verdwijnen, waardoor verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat S. zijn schoonvader niet zou bedreigen om geen argwaan te wekken. Tevens kwam de schoonvader van verzoeker eenmaal per maand naar verzoeker en zijn echtgenote in Company (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18), waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat S. hun reeds veel vroeger zou hebben gevonden indien hij werkelijk naar hen op zoek was, ongeacht de afstand tussen Kabul en Ghazni.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoekers schoonvader en echtgenote dachten dat S. hun familie met rust zou laten na de weigering van verzoekers schoonvader om zijn dochter met S. te laten huwen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 3). De schoonvader van verzoeker zou de laatste keer immers, na verschillende malen met excuses uitstel te hebben verkregen voor het huwelijk omdat zijn dochter nog te jong was, resoluut geweigerd hebben zijn dochter te laten huwen met S. omdat hij niet de juiste persoon was en omwille van zijn bezigheden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). S. zou immers tegen de schoonvader van verzoeker gezegd hebben dat het over zijn familie-eer betrof en dat ze elkaar later nog zouden spreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook verzoekers echtgenote stelt dat S. niet wilde opgeven en tegen haar vader zei dat hij de zaak niet zou loslaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 3). Bovendien wist de schoonfamilie geenszins waar S. zich bevond. Zo dacht verzoekers schoonvader dat hij misschien naar Pakistan was getrokken om er een training te volgen, overleden was of in de gevangenis zat (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook de echtgenote van verzoeker verklaart dat de meeste mensen dachten dat hij in Pakistan was en dat sommigen dachten dat hij was omgekomen bij een zelfmoordaanslag (stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 3 en 4). Zelfs de vader van S. wist niet waar zijn zoon zich bevond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de schoonfamilie van verzoeker wel degelijk kon verwachten dat S. niet meer zou terugkeren na een afwezigheid van vier jaar, stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote reeds een jaar nadat S. verdwenen was

getrouwd zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat de moeder van S. na de resolute weigering van de schoonvader van verzoeker niet meer is teruggekomen om verhaal te halen, hoewel zij daarvoor regelmatig zou hebben aangedrongen op het huwelijk (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 12), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat de moeder van S. nog tweemaal kwam vragen om te trouwen en bleef komen en bleef aandringen na dat haar vader dit geweigerd had (stuk 4, gehoorverslag CGVS N. Z., p. 4).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat hij geen vertrouwen had in de tolk die bij zijn gehoor aanwezig was en de indruk had dat hij met hem spotte en hem uitlachte, stelt de Raad vast dat verzoeker zowel aan het begin als aan het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde de tolk goed te verstaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 20). Bovendien werd verzoeker erop gewezen dat problemen met de tolk onmiddellijk dienen te worden vermeld en maakte ook de raadsman van verzoeker geenszins opmerkingen in die aard (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 20). Overigens toont verzoeker in onderhavig verzoekschrift geenszins aan welke delen van het gehoor zouden zijn aangetast door de beweerde problemen met de tolk.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De Raad ziet bovendien niet in op welke wijze verzoekers taskara, huwelijkscertificaat en document van de Afghaanse ambassade in Bulgarije zijn problemen met S. kunnen aantonen; zij bevestigen enkel verzoekers identiteit en familiebanden.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voor zover verzoeker bezwaren uit van socio-economische aard, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker is een volwassen man, spreekt Dari en een klein beetje Pashtou en heeft werkervaring als kleermaker (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3 en 4). Bovendien hebben verzoeker en zijn echtgenote ongeveer gedurende 7 à 8 maanden bij een vriend van verzoekers schoonvader in Kabul verbleven (stuk 9, verklaring, punt 11; stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Derhalve zijn er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat

een interne hervestiging van verzoeker en zijn gezin onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afgaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker herhaalde slechts zijn standpunt zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

De persberichten die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Overigens blijkt ook uit deze artikelen dat de aanslagen gericht zijn

tegen *high profile* doelwitten, zoals hierboven reeds werd vastgesteld. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie verstrekt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF